

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku S. Spółki z o.o. w W.
przy uczestnictwie S. Spółki z o.o. w W. (Republika Litewska)
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika 120,-
(sto dwadzieścia) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawcy S. sp. z o.o. w W. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 17 września 2015 r., którym oddalony został wniosek o wykreślenie w dziale IV wskazanej księgi wieczystej określonych hipotek na rzecz uczestnika [...]

„S.” sp. z o.o. w W.. Przyczyną oddalenia wniosku było nie dołączenie do wniosku dokumentów uzasadniających dokonanie wykreślenia hipotek, o co wnosił wnioskodawca. Oddalając apelację Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, podkreślając, że wnioskodawca nie przedłożył dokumentu wymaganego prawem, który stwierdzałby niewątpliwie wygaśnięcie hipoteki, a jedynie umowę cesji z dnia 28 września 2011 r. pomiędzy Spółdzielczym Bankiem [...] w W. a Spółką [...] „S.” sp. z o.o. z siedzibą w W. (Litwa), wraz z poświadczeniem notariusza uznania podpisów złożonych na umowie za własnoręczne, oświadczenie banku i informację o aktualnym odpisie z Rejestru Przedsiębiorców, który to dokument nie może być podstawą wykreślenia hipoteki.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów postępowania, tj. art. 626⁸ § 1 k.p.c., art. 31 ust. 2 u.k.w.h. oraz art. 228 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. przez rozpoznanie wniosku mimo nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego w sprawie w zakresie dowodów znanych sądowi urzędowo. Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się, bez wskazywania podstawy prawnej, na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, sprowadzającego się do pytania, czy jeżeli z dokumentacji załączonej do wniosku o wykreślenie hipoteki wynika, że podstawa istnienia prawa akcesoryjnego wygasła, to sąd wieczystoksięgowy winien zbadać te dokumenty pod kątem istnienia tego prawa w trybie art. 626⁸ § 2 oraz art. 228 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., „w przypadku uznania wygaśnięcia prawa akcesoryjnego, czy na tej podstawie, uznając to jaką

znaną mu urzędowo przyczynę, winien dokonać wpisu poprzez wykreślenie takich hipotek w trybie art. 626⁸ § 1 w zw. z art. 626⁸ § 7 k.p.c., względnie w trybie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece.”

Wnioskodawca formułując skargę kasacyjną i jej uzasadnienie nie zauważył, że wnosząc o przyjęcie tej skargi do rozpoznania winien przedstawić przekonujące do tego uzasadnienie, które nie może stanowić jednocześnie uzasadnienia podstaw kasacyjnych, gdyż na tym etapie Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy merytorycznie. Z tej przyczyny według art. 698⁴ § 2 k.p.c. należy sporządzić wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co skarżący w niniejszej sprawie uczynił, oraz ten wniosek uzasadnić, czego już nie uczynił. Usiłował zatem sprowadzić istotę skargi kasacyjnej do rozpoznania sprawy, z której rozstrzygnięcia jest niezadowolony, przez trzecią instancję sądową. Taką jednak skarga kasacyjna nie jest, pełniąc funkcję nadzwyczajnego środka odwoławczego ze ściśle określonymi podstawami kasacyjnymi i podobnie określonymi przesłankami, których spełnienie decyduje o przyjęciu skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący, poza sformułowaniem i to dość skomplikowanie zagadnienia prawnego, które jego zdaniem jest istotne i wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, nie odniósł się w ogóle do tego zagadnienia, przenosząc je jakby na wywody merytoryczne związane z podstawą skargi, którą ograniczył do zarzutu opartego o art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., nie powołując nawet tego przepisu, a ograniczając się jedynie do wskazania na art. 519¹ § 1 k.p.c. Jest to jednak niewystarczające i mimo złożenia „uzupełnienia uzasadnienia skargi kasacyjnej” w piśmie z dnia 15 września 2016 r. nie została ona w tym zakresie uzupełniona. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zgodnie z utrwalonym i znanym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz piśmiennictwem, które częściowo przypomina uczestnik w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wymaga profesjonalnego wyводу prawniczego, którego zadaniem jest przekonanie Sądu Najwyższego o potrzebie wypowiedzenia się w kwestii zagadnienia prawnego, dotychczas niewyjaśnionego, a istotnego dla rozpoznania konkretnej sprawy oraz mającego służyć rozwojowi prawa (cel publiczny skargi kasacyjnej). Ze względu na brak takiego wyводу w uzasadnieniu wniosku w niniejszej sprawie nie została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1, art. 13 § 2 i art. 398²¹ k.p.c.

aj